

IK HEB DE UITGANG VAN HET HUISJE VAN VALK GEVONDEN EN DE DEUR OPENGEDAAN!

Opgelucht ga ik naar buiten. Ik ben weer in de echte wereld.

Gelukkig kon ik uit het hoofd van Valk ontsnappen. Ik heb iets raars ontdekt: er zat een raampje in de deur waardoor je naar de echte wereld kon kijken. Ik weet niet of alle deuren naar de buitenwereld dat hebben. Voordat ik naar binnen ging, hadden we elkaars handen vast en nu, nu ik weer buiten sta, is dat nog steeds zo. Ik voel me verbonden met hem. Het is een vreemd gevoel. Dat gebeurt me altijd. Als ik iemands hoofd verlaat, is het alsof ik van diegene net iets meer houd dan van andere mensen, ook al kennen we elkaar niet.

Hé! Ik heb helemaal geen hoofdpijn! Het was misschien een beetje eng, maar nu ik heb geleerd om zonder hoofdpijn uit een gedachtehuisje te komen, was dat het zeker waard.

'Dat heb je goed gedaan, Lia, maar het zal niet altijd zo gemakkelijk gaan. Niet iedereen die je in de gedachtewereld tegenkomt, heeft goede bedoelingen,' zegt Zwaan.

'Bedoel je die quantumtypes? Wie zijn dat toch?'

'Dat zijn deuropeners die niet blij zijn met wat wij doen. En ze heten quantumts. Ik zeg het maar even want ik weet zeker dat je het in het woordenboek gaat opzoeken.'

'Wat doen jullie dan, als ik vragen mag?'

'Wij proberen te voorkomen dat iemand je gedachtehuisje binnengaat en bijvoorbeeld je geheimen en je herinneringen steelt.'

Dat zei ze op ernstige toon, zeer ernstige toon. De anderen keken naar de grond. Ik weet dat het niet verstandig is wat ik nu ga doen, maar ik wil er meer over weten.

'Hoe gaan we verder? Wiens hoofd ga ik nu binnen?' vraag ik, terwijl ik mijn mouwen opstroop.

Slang schudt haar hoofd. Valk en Cheeta halen opgelucht adem. Eekhoorn komt voor het eerst sinds we elkaar kennen uit haar schulp. Ze kijkt me aan en glimlacht. Het lijkt wel alsof ze bang waren dat ik me zou terugtrekken of zoiets.

'Je bent een fantastische deuropener, Lia. Maar nu moet je even geduld hebben. Wij nemen wel weer contact met je op.'

Zwaan legt me uit aan welke regels ik me moet houden:

Regel 1: Zodra ik 's morgens wakker word, moet ik een tekening maken van mijn dromen. Volgens haar zal ik zo berichten ontvangen. Het is ook de manier om erachter te komen of iemand heeft geprobeerd mijn gedachtehuisje binnen te komen.

Regel 2: Ik mag alleen iemands hoofd binnengaan als ik daar toestemming voor heb. Het zou gevaarlijk kunnen zijn nu de quantum's me beter kunnen vinden doordat ik mijn krachten begin te beheersen. (Ik begrijp trouwens nog steeds niet goed hoe het zit met die quantum's.)

Ze zegt dat ik geen lid van de broederschap kan worden als ik me niet aan de regels houd. Dat klinkt als een dreigement, toch? Daar houd ik helemaal niet van.

Regel 3: Ik moet het medaillon gebruiken om berichten te ontcijferen, en het altijd bij me dragen.

Welk medaillon?

Zwaan haalt uit een stoffen zakje voorzichtig een medaillon aan een kettinkje tevoorschijn.

Ik stop het medaillon weg en loop naar de bushalte. Ik heb geen zin om naar huis te skateboarden.

Iedereen is al weg. Ik stap in de bus en bekijk het medaillon dat Zwaan me heeft gegeven. Ik moet het ergens verstoppert waar mijn oom het niet kan vinden. Als hij het ziet, gaat hij vragen stellen en ik wil niet tegen hem liegen. Dat hij er niet van weet is één ding, maar hem voor de gek houden is iets heel anders.

Ik kan niet wachten tot ik thuis ben.

Ik zoek in mijn mobieltje naar het woord *quantum*. Ik snap niets van wat er staat. Ik lees een paar keer de definitie, maar die begrijp ik niet. Het gaat over fysica, energie en atomen en nog een heleboel andere rare dingen.

Ik ben bang dat ik zal moeten wachten totdat iemand het me uitlegt.

Ik kijk naar buiten. De lichten flitsen voorbij.

Ik ben doodmoe. Ik moet alles wat er gebeurt is eerst ordenen. Dus daar begin ik meteen maar mee.

Punt 1: Er zijn ook nog andere deuropeners, hoewel die niet allemaal aan dezelfde kant staan. Je hebt die van de broederschap, de quantums... en misschien nog wel meer. Het is een zootje, echt een zootje.

Punt 2: Ik kan niet langer dan één gedachte-uur in iemands hoofd blijven, wat hetzelfde is als zes minuten in echte tijd. Als het langer duurt, verdwijn ik. Brrr.

Punt 3: Ik kan alleen op mijn eigen horloge vertrouwen, want sommige deuropeners kunnen de tijd veranderen om me voor de gek te houden. Lekker dan.

Punt 4: Ik moet naar buiten door de uitgang, dan krijg ik geen hoofdpijn. Goede tip!

Punt 5: Ik mag niemands hoofd meer binnengaan totdat zij weer contact met me opnemen. Dat is jammer!

Punt 6: Ik moet elke ochtend als ik wakker word een tekening maken, want dat is de manier waarop ze hun berichten versturen. Vreemd, heel vreemd.

Punt 7: Die types van de broederschap zijn een stelletje gevaarlijke gekken. Maar ik begin ze toch aardig te vinden.

Ik mag ze wel, ondanks die dreigementen van Zwaan. Ik heb een hekel aan dreigen, omdat het een vorm van chantage is. Je kunt er niet onderuit. Mensen dwingen je zo om dingen te doen die je anders misschien toch wel uit vrije wil zou doen. Tja, het is een beetje tegenstrijdig.

Nog een paar straten, dan ben ik thuis.

Gelukkig zag Cheeta het. Dat ik niet van dreigementen houd, bedoel ik. Voordat hij wegging pakte hij me bij mijn arm en zei dat ik het Zwaan maar niet kwalijk moest nemen, maar dat het echt heel belangrijk was dat ik naar haar luisterde en niemands hoofd zou binnengaan, dat het voor iedereen slecht zou aflopen als ik dat wel deed. Bovendien kon ik dan nooit meer lid worden van de broederschap.

'Ik zou je niet graag kwijt willen, Lia.'

Ja, dat zei hij, niks meer en niks minder. Ik heb hem mijn woord gegeven en als ik mijn woord geef, dan houd ik me eraan, wat er ook gebeurt.

VEELZEGGENDE DROMEN

Triiing. Ik zet de wekker uit.

Ik pak mijn potlodendoos en begin te tekenen. Dat doe ik de laatste tijd elke ochtend, voor het geval ik een bericht heb van de broederschap of van wie dan ook, een of ander teken, het maakt niet uit. Ik voel me een beetje raar als ik dat doe, maar ik doe het toch.

Er zijn vijf dagen verstreken sinds dat gedoe in de fabriek en ze hebben me nog steeds niets laten horen. Heb ik het allemaal verzonnen? Ben ik niet goed bij mijn hoofd? Ik heb besloten dat als ze binnen een week geen teken van leven geven, alles wat ik me denk te herinneren niet echt gebeurd is: dat van de maskers, de krachten, de broederschap, alles.

Als dat zo is, ga ik met mijn oom praten, dan moet hij maar met me naar een dokter gaan, zo een die je hoofd weer in orde maakt. Ik denk dat er niks met me aan de hand is, dat ik heel volwassen en verstandig ben en zo. Maar waarschijnlijk denken alle gekken dat het fantastisch met hen gaat. Anders zouden ze niet doen wat ze doen.

Ik teken een beetje in het wilde weg.

Het is grappig, raar maar grappig: tekenen zonder na te denken over wat je aan het tekenen bent. Je hoeft niet te kijken. Je zet de punt van je potlood op het papier en laat je meevoeren. Gisteren viel ik bijna weer in slaap.

Ik heb me aan mijn woord gehouden en ben in die vijf dagen geen enkele keer iemands hoofd binnengegaan. Niet dat ik voorheen elke dag in iemands hoofd zat, maar deze keer kostte het me moeite om het niet te doen, omdat het iets is wat ik niet zelf heb besloten

maar wat de leden van de broederschap me hebben opgedragen, en ik neem liever mijn eigen beslissingen.

De lijnen komen lukraak op het papier terecht.

Iedere dag observeer ik de kinderen bij mij op school. Ik ben ervan overtuigd dat de leden van de broederschap ertussen zitten. Dat is geen achterdocht, dat is pure logica. Als ze me niet kenden, zouden ze niet zoveel van me weten, want ik ga alleen om met mensen van school. Het kan natuurlijk ook dat ze me bij toeval hebben gevonden; in de gedachtewereld, bedoel ik.

Gisteren stond ik bijna op het punt om het aan Lily te vertellen, maar het is niet iets wat je zomaar even tegen iemand zegt in de bus. 'Trouwens, weet je dat ik in de hoofden van mensen kan komen...? Ja, supercool.' Nou ja, dat werd dus niets, zoals je wel begrijpt.

Nog meer lukrake lijnen.

Ik begin er een beetje genoeg van te krijgen. En dan heb ik straks ook nog met Betty afgesproken, de vervelendste, irritantste tuthola van de klas. We moeten een geschiedeniswerkstuk maken. De leraar heeft ons bij elkaar gezet. Wat een vooruitzicht! Ik doe mijn deel van het werk en dan ga ik er snel vandoor. Behalve dat ze vervelend, irritant en een tuthola is, gebruikt Betty ook nog eens zo'n damesparfum dat vreselijk stinkt. Niet dat ze er veel van opdoet, maar als je dicht bij haar staat is het niet te harden.

Hé... dit is een tekening die ergens op lijkt... Niet te geloven, wat een rare tekening. Ik snap er niks van. Wacht, die kleuren... Natuurlijk! Het medaillon!

Ben ik toch niet gek.

'Lia, ontbijten.'

Nog vijf minuten, vijf minuutjes maar. Eerst moet ik dit raadsel ontcijferen.

'Ik kom er zo aan.'

